

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku I. R.-R.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta W., Miasta W., R. [...] S.A.
z siedzibą w W. obecnie I. [...] S.A. z siedzibą w W. i R. [X.] sp. z o.o. z siedzibą
w W. obecnie I. [X.] sp. z o.o. z siedzibą w W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie,**
- 3. przyznaje radcy prawnemu A. S. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w W.) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest więc uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., to jest potrzebę wykładni art. 172 k.c. oraz oczywistą zasadność skargi.

Żadna z tych przesłanek nie występuje w sprawie. Wskazywanie przez skarżącą na znaczenie wyroku oddalającego powództwo windykacyjne na podstawie art. 5 k.c. dla, jak twierdzi skarżąca, wykazania, że w dacie wniesienia w takiej sprawie pozwu, nieruchomości musiała pozostawać w posiadaniu pozwanego (będącego samoistnym posiadaczem), jest nietrafne. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że w okolicznościach sprawy niniejszej rozważania na ten temat mają charakter teoretyczny w związku z tym brak podstaw do szerszych rozważań. Zauważyć jednak należy, że wniesienie przez właściciela pozwu o wydanie rzeczy nie tworzy żadnego nieusuwalnego domniemania, że ten przeciwko komu jest skierowane roszczenie jest posiadaczem nieruchomości; uzasadnienie pozwu w części dotyczącej podstawy faktycznej może ewentualnie tworzyć domniemanie faktyczne, że w dacie wniesienia pozwu pozwany

nieruchomość posiada, ta jednak okoliczność faktyczna zawsze podlega weryfikacji w toku procesu, a decyduje stan z daty zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). Ponadto, nawet gdyby w sprawie zapadł wyrok oddalający powództwo windykacyjne, z uwagi na sprzeczność żądania z zasadami współżycia społecznego, to i tak nie byłoby podstaw do uchylenia skutku wynikającego z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (w związku z art. 175 k.c.) w postaci przerwania takim pozewem biegu zasiedzenia. Wreszcie, uwzględnić należy, że w sprawie sygn. XXVC [...], do której nawiązuje skarżąca, postępowanie nie zakończyło się wyrokiem, ale postanowieniem o umorzeniu postępowania w sprawie. W takiej sytuacji, w myśl art. 182 § 2 k.p.c., pozew nie wywołał żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. W sferze biegu przedawnienia oznacza to co prawda brak przerwania biegu zasiedzenia, ale jednocześnie brak jakiegokolwiek podstawy do wnioskowania, że w dacie wniesienia pozwu nieruchomości była w posiadaniu osoby pozwanej w tej sprawie.

W badanej sprawie wnioski o stwierdzenie zasiedzenia, a następnie apelacja wnioskodawczyni zostały oddalone wobec ustalenia, że poprzedniczka prawna skarżącej utraciła posiadanie nieruchomości w roku 2003, gdy tymczasem bieg zasiedzenia zakończyłby się w roku 2005. Przytoczone ustalenie, dotyczące daty, do jakiej trwało samoistne posiadanie nieruchomości, jest okolicznością faktyczną. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że konstruowanie twierdzeń wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podobnie zresztą jak i zarzutów kasacyjnych, w taki sposób, że pod pozorem wątpliwości prawnych czy też niewłaściwego zastosowania/niezastosowania określonych przepisów prawa podważa się ustalenia faktyczne, nie jest dopuszczalne.

Powyższe prowadzi do wniosku, że w sprawie ani nie występuje potrzeba wykładni art. 172 k.c., a nie też nie mamy do czynienia z sytuacją, w której skargę kasacyjną można byłoby uznać za oczywiście uzasadnioną.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi wnioskodawczyni, za udzieloną jej w postępowaniu kasacyjnym pomoc prawną, orzeczono na podstawie § 11 pkt 1 w związku z § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 oraz w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz.1805).

aw
aj